

vil ikke sige andet, end hvad der netop berører ham, uagtet det er et Forhold, der ikke foregik her i Salen, men udenfor Salen. Det var i Anledning af den foreslaaede Pryglelov. Ministeren maatte i sit Parti høre Modstand mod den og følte sig opfordret fra anden Side til at gøre Rede for, hvorfor den Lov absolut skulde føres igennem. Han afviste ethvert Forsøg paa ad lempelig Vej at komme udenom den Lov; han pressede videre, han besvor sine Meningsfæller om at følge ham, han sagde, at han altid havde været en trofast Partifælle, og han rettede derfor en Opfordring til dem om ikke at standse. Det endte med, at han som en halvt sammensunken Mand med halvt brudt Stemme tog sig for Brystet og sagde: Jeg kan ikke taale at tale mere om den Sag! Jeg var til Stede og saa det. Det var mig ikke klart, hvad det var, der foregik. Det var mig ikke klart, om det var Komediespil eller virkelig følt. Men nu har jeg forstaaet det. Det var sagt til ham: at føre denne Lov igennem er det første Skridt til en Sprængning af vort Parti! Nu har jeg forstaaet, at det var netop det, han vilde: han vilde sprænge den Kritik ud, som kunde blive farlig for hans egen Stilling, farlig for hans egen Virksomhed. Han havde villige Hjælpere, som af rent politiske Grunde — maaske — støttede ham her i Salen. Men for ham har det øjensynlig været noget mere end et politisk Træk, det har været et Led af de Midler, med hvilke han søgte at sikre sig og sin Virksomhed.

Se, naar det er et Led i et Lovgivningsarbejdes Historie, er der ganske vist, naar det Princip, en saadan Lov rummer, er saa anfægteligt som her, Anledning til at sige: Lad os gøre Sagen om, lad os se igen paa den, se paa den uheldet, se paa den med Argumenter og saa maaske komme bort fra den! Og saaledes kunde der formentlig nævnes andre Træk af Lovgivningsvirksomheden, hvor paa samme Maade det personlige Element har spillet en Rolle ved Afgørelsen.

Jeg behøver ikke at dvæle længe ved, at der i Forvaltningen trænges til en Undersøgelse. Der er fra *saa* mange Sider nævnt, at der er en Mangfoldighed af Forhold, som der skulde raades Bod paa, naar man vil komme bort fra Følgerne af hele den hensynsløse Voldsregering, som førtes fra den afgaaede Justitsministers Side, at jeg ikke behøver at nævne Enkeltheder. Men der er desværre i det borgerlige Liv Virkninger, som det ogsaa gælder

om at faa Klarhed paa. Vort finansielle Liv, Forretningslivet i det hele, staar jo ikke uberørt af, hvad der her er sket. Der er Sammenhæng mellem alle disse mange Traade, som det ogsaa gælder om at faa Klarhed over. Der vil være nok at gøre for den Regering, der for Alvor vil sætte sig til Opgave at faa alt sligt klaret og dømt for den rette Domstol.

Det er det, det Ændringsforslag gaar ud paa, som jeg altsaa i dette Øjeblik er Ordfører for. Derfor anbefaler jeg disse to Ændringer til Regeringspartierne oprindelige Forslag, som det indeholder, saaledes at Forslagets Slutning ændres til, at man udtaler:

„sit Krav om, at der dannes et parlamentarisk Ministerium med Udelukkelse af Mænd, der bære et Medansvar for Omfanget af den nationale Ulykke og Skam, og

sin Forventning om, at det kommende Ministerium anser det for en Hovedopgave at rense de senere Aars Lovgivning og Forvaltning for den Fordærvelse, der skyldes Alberti som Justitsminister, og at medvirke til en gennemgribende Undersøgelse af alle herhen hørende Forhold.“

Berntsen: Den Situation, hvori vi i dette Øjeblik befinde os, staaende over for et Ministerium, der har demissioneret, og i Uvished om, hvem der skal danne den ny Regering, frister ikke mig til at fremsætte nogen lang Motivering af min Afstemning i den foreliggende Sag. Det er jo ganske naturligt, at den Ulykke, der har ramt vort Folk ved Albertis storstilede Bedragerier, har bragt Sorg og Harme i vort Folk, i alle Samfundslag og i alle Kredse, Sorg over, at en Mand, der har været i en fremskudt Stilling, har saa stærkt kompromitteret vort Land, Sorg over, at saa mange uskyldige Mennesker komme til at lide for hans Bedragerier, og Harme over, at en Mand, der har nydt saa stor Tillid fra saa mange Sider, har misbrugt den Tillid, der har været ham vist. Det er ogsaa naturligt, at man her i denne Sal har følt Trang til at udtrykke baade sin Sorg og sin Harme over, hvad der er sket, og derfor foreligge jo de Forslag til Beslutninger, som ere til Forhandling i dette Øjeblik. Den kriminelle Undersøgelse er nu i fuld Gang, og den vil jo fortsættes uberørt af, hvad vi her beslutte, men jeg skal føje til, at for saa vidt det bliver nødvendigt at undersøge Albertis Administration, saa deler jeg den